

Z historie českého stolního tenisu – 6. Díl

Československá éra

Po veleúspěšném mistrovství světa v Praze 1936, na němž českoslovenští reprezentanti vybojovali celkem jedenáct medailí, pokračovala nadvláda hráčů a hráček z malé země uprostřed Evropy dál. Vyhrávali velké turnaje, připravovali se na další boje o světové tituly, a co bylo vůbec nejdůležitější, objevovali se další mladí a skvělí nástupci.

O Bohumilu Váňovi už byla řeč, ale byli tu nováčci Adolf Šlár, Pavel Löwy, v ženách pak Vlasta Depetrisová. Dvojice Šlár, Löwy debutovala na mistrovství světa v roce 1937 v rakouském lázeňském městečku Baden. A byla to premiéra úspěšná. Družstvo mužů skončilo po těsných porážkách s Maďarskem a USA třetí, ženy prohrály s rovněž s USA a Němkami. Oba americké týmy zvítězily velikou měrou díky tzv. cvrknanému servisu – fingerspinu, který míčku uděloval nepředvídatelné falše. Není divu, že kvůli těmto kouzelnickým kouskům s míčkem byl šampionát v Badenu nazýván cirkusovým mistrovstvím. Fingerspin byl nakonec z pochopitelných důvodů zakázán. Kalich trpělivosti přetekl i v oblasti délky jednotlivých zápasů. Nekonečné maratony v pinkání nakonec vyústily v zavedení časového limitu. Výška sítě se navíc snížila téměř o dva centimetry na 15,25 cm.

Na turnaji se dařilo o něco více českým ženám. Plzeňanky Věra Votrubcová s Vlastou Depetrisovou vybojovaly zlato ve čtyřhře, Stanislav Kolář s Marií Kettnerovou přidali stříbro v mixu a další tři medaile byly bronzové.

V sezoně 1937/38 se na scéně objevuje také další jméno – Ivan Andreadis. Na mezinárodním mistrovství republiky vyhrál kategorii dorostu, ovšem bylo mu teprve 13 let. Do pražské Sparty ho přivedl kdo jiný než pan rada Vendelín Veselý. Vrcholem sezony však bylo mistrovství světa v Londýně. Šampionát, který nelze nazvat jinak, než Váňův. V minulém díle jsme už o jeho neuvěřitelné cestě za zlatem psali. V městě nad Temží se však dařilo i dalším. Sedmnáctiletá Vlasta Depetrisová se probojovala do finále dvouhry v němž ještě nenašla recept na vytrvalou obranu Rakušanky Gertrudy Pritziové. Obhájily však společně s Věrou Votrubcovou zlato ve čtyřhře a navíc potřetí za posledních pět let vybojovaly společně s Marií Kettnerovou a Jindřiškou Holoubkovou slavný Corbillon Cup, pohár pro vítězky soutěže družstev.

To už se ovšem nad Evropou stahovala válečná mračna. V září roku 1938 přišla Mnichovská dohoda a s ní i naprostá změna ve společnosti. Ještě před vypuknutím druhé světové války stihli stolní tenisté odehrát jeden světový šampionát. Hrál se poprvé mimo Evropu, ovšem v egyptské Káhiře opět zářili hráči a hráčky se lvíčkem na prsou. Do Afriky jich odcestovalo pouze šest a přivezli deset medailí. Z toho tři zlaté. Vlasta Depetrisová prošla soutěží ve dvouhře bez zaváhání a ve finále oplatila loňskou porážku Rakušance Pritziové. Její titul je však bohužel poslední, který česká hráčka na mistrovství světa ve dvouhře vybojovala. Druhou zlatou přidala ve smíšené čtyřhře dvojice Bohumil Váňa – Věra Votrubcová. Přemožitele nenašli ani muži v soutěži družstev. Tým kolem Bohumila Váňi, kterému skvěle sekundovali Miroslav Hamr, Václav Tereba a Rudolf Karleček přehrál všechny soupeře rozdílem třídy. Bylo to povedené mistrovství, jenže nebyl důvod oslavovat. Místo do svobodné země se reprezentanti vrátili do Protektorátu Čechy a Morava.

Těžké časy protektorátní

Rozbitím Československa a v znikem Protektorátu Čechy a Morava a Slovenského štátu se zcela přetrhaly nejen vztahy mezi oběma zeměmi, ale příchodem druhé světové války došlo k přerušení všech mezinárodních styků. Nehrála se mistrovství světa ani další tradiční velké turnaje, šampionáty Anglie, Rakouska, Německa, Československa a dalších zemí.

Snad nejvíce ve světovém stolním tenise ze sportovního hlediska postihly válečné roky právě české hráče a hráčky. Silná generace v čele s Bohumilem Váňou by jistě dál rozšiřovala už tak úctyhodnou sbírku úspěchů a medailí. Velké ambice neměl jen Váňa, ale také Václav Tereba, Adolf Šlár, vycházející hvězdička Ivan Adreadis či starší hráči Stanislav Kolář a Miroslav Hamer. V ženách pak Věra Votrubcová, Marie Kettnerová, Vlasta Depetrisová a mladá Iva Bukovičová.

Za protektorátu nebylo zcela zakázáno sportovat, takže sportovní soutěže a mistrovství Čech a Moravy smíšených družstev se konala dál. O primát soutěžily a střídaly se ve zisku poháru dva kluby: AC Sparta a Viktoria Plzeň. Členská základna překvapivě rostla, protože zvláště bývalí neregistrovaní stolní tenisté, kteří před válkou odmítali vstoupit do ČsTTA, nyní naopak hojně posilovali nově vytvořený Český svaz stolního tenisu. Svaz už po dvou letech protektorátu sdružoval přes 4 tisíce hráčů v 252 klubech. Na konci války v roce 1945 byl pak dokonce počet členů dvojnásobný. Narůstal také počet turnajů a jediným limitujícím faktorem byl nakonec nedostatek míčků.

Konala se také protektorátní mistrovství Čech a Moravy jednotlivců. To první v říjnu 1939 v sokolovně Pod Petřínem vyhráli Tereba a Votrubcová, která dokázala porazit i mistryni světa Gertrude Pritziovou, Rakušanku, hrající během protektorátu pod říšskou vlajkou. V únoru 1940 v Olomouci vyhráli Bohumil Váňa a opět Věra Votrubcová. O rok později v Praze se v kategorii dorostu představil také další pozdější velikán českého stolního tenisu Ludvík Vyhnanovský. Hlavní kategorie obhájili Váňa s Votrubcovou, která v nelehkých letech ovládla domácí scénu absolutně. Dokázala vyhrát všech šest mistrovství. Váňovi vzal jeden titul ještě Adolf Šlár.

Po osvobození se český stolní tenis dokázal i přes roky utrpení opět nadechnout a ještě několik let patřili Čechoslováci k absolutní světové špičce...

